

RŪPESTINGA ŠIRDELE

(KALĒDU PASAKA)

Tai nutiko Kalėdų Senelių šalyje, kai ant skarotosios eglės buvo įžiebta Oranžinė Širdelė. Ji nušvietė visą miestą, skelbdama svarbią žinią – metas rengtis Didžiajai kelionei pas vaikus! Šiąnakt niekas nemiega, visi dirba, sukasi kaip snaigės pūgoje. Lapės lygina Kalėdų Senelių apsiaustus, žuvėdros šukuoja Kalėdų Senelių barzdas, baltosios meškos blizgina lazdas, elniai tepa slides, ruošia roges. O kiškiai su Nykštukais krauna dovanas į maišus. Darbų į valias!

Gerų vaikų sąrašas ilgiausias: vienas po Kalėdų egle tiki rasti mašinėlę, kitas – žaidimą, trečias – išsvajotą dviratį, o ketvirtas laiške paprašė šuniuko. Argi galima nuvilti? Svarbiausia – nieko nesupainioti: nei dovanų, nei adresų!

Laiškų tūkstančiai! Vienus jų į Kalėdų Senelių šalį atnešė paštininkas, kiti atkeliavo elektroniniu paštu, treči atsiųsti moderniuoju ryšiu – mobiliaisiais telefonais. Visi laišakai atidaryti ir perskaityti!

Kalėdų Senelių pagalbininkai Nykštukai ištisus metus stebėjo vaikus pro stebuklingus žiūronus, filmavo išmaniaisiais dronais. Išmintingoji Pelėda, viską surašiusi, Kalėdų Senelių vadui Kalėdai raportavo: „Gera žinia yra ta, kad kasmet gerų, išmintingų vaikų vis daugėja. Tačiau turime ir liūdną žinią – mūsų šalį pasiekė vienas itin graudus laiškas.“

– Argi mūsų žemėje yra nelaimingų vaikų?
– nustebo Kalėda.

– Deja, taip, – patikino Pelėda ir, atsivertusi segtuvą, perskaitė laišką: „Mielas Kalėdų Seneli, man labai skauda širdelę. Aš sergu, guliu lovoje, negaliu žaisti, jaučiuosi labai vienišas, nelaimingas, neturiu draugų, manęs niekas nemyli... Ar gali man padovanoti Meilės?“

Susigraudinęs Kalėda pakilo iš savo kėdės, atidarė komodos stalčių ir išėmė skrynelę. Joje gulėjo Oranžinė Širdelė. Kalėda atsargiai suvyniojo Širdelę į aksominį maišelį ir atidavė Pelėdai:

– Ši dovana yra ypatinga – ji kupina meilės ir gerumo. Lai Snieguolė ją itin saugoja ir globoja – ji skirta liūdesio vaikui.

Kitą rytą prie šalies vartų išsipustę auksaragiai elniai laukė Kalėdų Senelių, Snieguolių ir Nykštukų. Rogėse pūpsojo pilni maišai dovanų. Danguje linksmi sukosi snaigių pulkai, visi žvėrys ir paukšteliai išlydėjo Kalėdų Senelius į kelionę – iki švenčių reikia aplankyti visus vaikus.

Vienintelė Šarka Vagilė tupėjo medyje ir pavydėjo vaikams:

– Visada jiems viskas, kas skaniausia, kas gardžiausia, – ir sūris, ir sūreliai! O kiek žaislų jie turi, kiek blizgučių? Ir vis dar maža? Man tai niekas nieko nedovanoja – nė pyrago trupinėlio, nė saldainio popierėlio!.. Imsiu ir pati sau pasidovanosiu...

Taip tauškėdama pavyduolė Šarka nuplasnojo link Kalėdų Senelių rogių ir nemačiom iš Snieguolės krepšio capt pastvėrė maišelį su Širdele. „Būtinai nusifotografuosiu ir asmenukę patalpinsiu internete – Šarkų Patarškų draugų lizde. Mirs iš pavydo, kas pamatys!“ – džiaugėsi vagilė.

Tačiau kol Šarka spragsėjo fotoaparatu, lydėsi iš laimės ir puikavosi nepelnyta šlove, maišelis atsirišo ir Širdelė iškrito į pusnį. Šarka plast į vieną pusę, plast į kitą – nėra blizgančio grožio! Širdelė giliai pradingo baltame sniego apklote. „Esu vargšė pamestinukė! Kokia nelaimė, likau Kalėdų Senelių šalyje! Kaip aš nukeliausiu, kaip pasieksiu namus, kuriuose manęs laukia!“

Tačiau verkti ir dejuoti nėra kada, reikia skubėti – artėja Kalėdos – svajonių išsipildymo, dovanų metas. Nejaugi Širdelė taip ir neaplankys nuliūdusio berniuko? Taigi, nusivaliusi graudžias ašaras, vieniša Širdelė išsirengė į žygį per pusnynus. Daug pavojų kelyje ji patyrė: speigai ir vėjai norėjo amžiams sušaldyti jos jautrią širdį. Tačiau kur tik Širdelė ėjo, visur nuo jos šilumos, meilės, gerumo tirpo ne tik sniegas, bet ir storiausias ledas.

Pavargusi, bet nepraradusi vilties, Širdelė pagaliau atkeliavo į miestą. Bet čia ji jautėsi dar nesaugesnė: zvimbė automobiliai, skubėjo žmonės. Kad tik jos nesutryptų! Širdelė klausinėjo praeivių, kur rasti mažą sergantį vienišą berniuką, bet žmonės tik gūžčiojo pečiais:

– Nežinau. Nemačiau. Neturiu laiko...

Aplinkui spindėjo Kalėdų lempučių, girliandos, skambėjo muzika, juokas. Tik Širdelė buvo liūdna: „Kaip surasti berniuką, jį paguosti, padovanoti jam Meilės?“ Nuo ilgos varginančios kelionės Širdelės jėgos vis silpo ir silpo...

Tuo metu į vaistinę skubėjo provizorius Vilhelmas. Net ir per Didžiąsias šventes jis darbavosi: „Niekad nežinia, kam kada prireiks pagalbos... Juk Nelaimės ir Ligos tyko dieną naktį, vasarą žiemą ir kas žino, kada jos iškrės baisų pokštą ir paguldys į lovą? Todėl vaistinės durys turi būti atviros visada, net ir per Kalėdas.“ Miesto gyventojai buvo ramūs – kas jau kas, bet vaistinininkas Vilhelmas visada jais pasirūpins: ar sloga, ar kosulys, ar užpuolęs drebulys, Vilhelmas patars ir pagelbės.

Rakindamas vaistinės duris Vilhelmas staiga ant sniego pamatė sušalusią į ledą, vos plakančią Oranžinę Širdelę. Pasilenkė, paėmė, priglaudė prie savęs, įnešė į vaistinės vidų, sušildė ir... Širdelė atgijo. Išgėrusi šiltos čiobrelių arbatos, Širdelė prabilo ir papasakojo savo kelionės istoriją. Vaistinininkas Vilhelmas buvo sužavėtas Širdelės gerumu, gailestingumu, todėl ją pavadino Rūpestinga Širdele.

Kitą rytą į vaistinę atėjo susikrimtusi mama ir paprašė pagalbos savo mažajam sūneliui.

– Jokie vaistai nepadeda, jokios dovanos jam nemielos... Kasdien Mažylis vis liūdnesnis ir liūdnesnis...

– Žinau, ko reikia! – išmintingai tarė vaistininkas ir, paėmęs meilės ir gerumo kupiną Širdelę, padavė mamai.

Kai grįžusi namo mama parodė sūnui Širdelę, berniukas džiaugsmingai sušuko:

– Kalėdų Senelis išpildė mano Didžiausią norą!

Taip Rūpeštinga Širdelė surado kelią pas berniuką ir dovanojo geriausią kalėdinę dovaną – Meilę.

Jau kitą rytą jis su draugais žaidė kieme, o Rūpeštinga Širdelė su meile žvelgė į laimingus vaikus.

Vaikai, šią pasaką Jūs galėsite perskaityti drauge su vyresniaisiais pasidarę mažytę knygelę.

- Pirmiausia atverskite žurnalo vidurį, atsargiai atlenkite segtukus ir išimkite lapą. Ten, kur ištisinė linija _____ kirpkite, o kur punktyrinė _ _ _ _ _ lenkite. Dabar sudėliokite mažus puslapėlius iš eilės – nuo 2 iki 15 (tik nepamirškite viršelio!). Po to susekite ar susiūkite. Štai ir turite gražią knygelę!

© „Tipu Tapu“

© Dailininkė

Eglė Šablevičiūtė-Gaigalienė

PASAKĖLĖ SUKURTA
„GINTARINĖ VAISTINĖ“ UŽSAKYMU
www.gintarine.lt

Gintarinė
vaistinė

Mums gera jums rūpintis